

Stage lopen in Ghana

'Yevu, Yevu!' Dat waren de eerste woorden die ik hoorde toen ik hier aankwam op de compound. Dat betekent 'Witte, witte'.

Stage lopen in Ghana, één van mijn grote plannen waarvan ik dacht dat het alleen maar een droom zal blijven. Maar het begon steeds meer werkelijkheid te worden toen ik via The Dreams in Africa Foundation te horen kreeg dat ik bij The Friends Foundation en de El Shadaischool stage kon lopen. In Nederland heb ik nog een gesprek gehad met Noor van Hout, de oprichtster van The Dreams in Africa Foundation. Na het gesprek dacht ik wel 'ooh waar ben ik aan begonnen'. 'Neem genoeg crackers mee, wees niet verrast dat je het komende half jaar zou afvallen. Je bent erg op jezelf aangewezen als het gaat om de stagetaken, dus neem veel initiatief. Ooh en er is geen douche, ze douchen daar met emmers', dat waren de woorden van Noor die bij me bleven hangen.

Eindelijk was het dan zover ik vertrok met Hester (mijn mede stagegenoot) naar Ghana. De eerste weken heb ik zeker een cultuurshock ervaren. Iedereen roept je hier na op straat met 'Yevu, Yevu'. Op het begin vond ik het toch wel raar dat je nagekeken en nageroepen werd en dat de meeste mensen iets van je willen. De bucketdouche was eerst erg wennen, maar nu kan ik er ook van genieten. Douchen met uitzicht op een palmboom dat beleef je niet vaak in je leven. Ook het vervoer hier is een hele belevenis. De motortaxi is tot nu toe mijn favoriet, de wind in mijn haren en je ziet van alles om je heen. Ook heb je de trotro's waarin ze je met z'n 20'ën in proppen. De natuur is hier prachtig, mooi groen. De cultuur is ook bijzonder, ik verbaas me elke keer weer hoeveel spullen de vrouwen op hun hoofd kunnen dragen.

Op het begin was het nog erg zoeken wat ik als Toegepast Psychologie studente kon betekenen voor de school. Er waren zoveel dingen die me verbaasden en die ik wilde veranderen. Het onderwijs hier lijkt denk ik veel op het klassikale onderwijs van vroeger, waarbij de kinderen in lessenaars woorden op moesten dreunen en de leerkracht na moesten zeggen. Met mijn Pabo-achtergrond en de kennis die ik de afgelopen jaren had opgedaan bij mijn opleiding Toegepaste Psychologie, jekten mijn handen om hier het onderwijs eens te gaan veranderen. Maar waar moest ik beginnen? Ik kwam tot de conclusie dat je niet alles moet willen veranderen, het is al goed als ik hier mijn draai kan vinden en, al is het maar iets kleins, kan bijdragen aan de school. Zo ben ik begonnen met het individueel begeleiden van jonge kinderen (3 tot 10 jaar) die achterlopen op hun leeftijdsgenootjes. Ook probeer ik kinderen te begeleiden die op sociaal-emotioneel gebied ander gedrag laten zien in de klas dan hun klasgenoten. Het is zo leuk om te zien als je de kinderen ziet groeien. Ik ben trots op ze als ze al een klein stapje vooruit zijn gegaan. Ik geniet als deze kinderen glunderen van trotsheid als ze bijvoorbeeld de verschillende kleuren met hun namen kunnen onderscheiden.

Naast het begeleiden van kinderen coach ik drie leerkrachten. Op het begin had ik er niet zoveel vertrouwen in dat dit zou lukken. Ik had te maken met een andere cultuur, waarin contact leggen ook anders gaat dan in Nederland. De eerste stap moest van mij uit komen. Maar het is me gelukt. Door vanaf het begin mezelf niet op de voorgrond te zetten, er te zijn in de klassen van de leerkrachten, af en toe een gezellig praatje te maken met hen, in mijn feedback naar de leerkracht toe veel complimenten te geven, zijn deze leerkrachten mij gaan accepteren. Ze nemen mijn

adviezen en feedback serieus. Elke dag van de week zit ik in een andere klas en coach ik de leerkracht. Ik schrijf feedback op waarna ik na schooltijd deze bespreek met de leerkracht. Ik ben trots op deze leerkrachten, ze maken veel vorderingen. Ook al bestaan deze vorderingen uit simpele praktische dingen als: in de kring zitten als je gaat lezen met de kinderen zodat ieder kind het kan zien en mee kan lezen, laat de kinderen hun hand opsteken zonder je naam of 'miss' te roepen, etc.

Met het coachen van de leerkrachten probeer ik iets duurzaam neer te zetten op de school, iets wat blijft ook als ik weer terug in Nederland ben. Naast het coachen van de leerkrachten ben ik bezig met het ontwikkelen van observatiemateriaal die ik kan inzetten om te zien hoe een bepaald kind zich gedraagt in de klas en ik ontwikkel testmateriaal voor de jonge kinderen die de leerkrachten ook kunnen gebruiken als ik weg ben.

Voordat ik vertrok naar Ghana leek een half jaar zo lang, maar nu moet ik nog maar 6 weken. De tijd vliegt voorbij! Voor mijn gevoel heb ik nog meer tijd nodig voor alles wat ik nog wil bereiken met mijn stage op de El Shadaischool. Want naast mijn stage wil ik natuurlijk ook genoeg tijd heb om te genieten van dit land, de natuur en cultuur.

Stage lopen in Ghana =

Een groot avontuur, je leert jezelf goed kennen, je maakt kennis met een hele andere cultuur, back to basic, een uitdaging om je stage zelf vorm te geven en een ervaring die je nooit meer zal vergeten!

Ik doe me met één van de liedjes die de kinderen zingen in Kindergarten 1 en 2

Ik laat de leerkracht zien hoe ze samen met de kinderen uit Kindergarten 2 kan lezen, hoe ze kan checken of de kinderen 'echt' kunnen lezen of dat ze het verhaal uit hun hoofd kennen.

Ik lees het boek voor van 'The Rainbowfish', de leerkracht vertaalt mij in de lokale taal Ewe, zodat de jongste kinderen uit Nursery het ook begrijpen.